

10/381

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

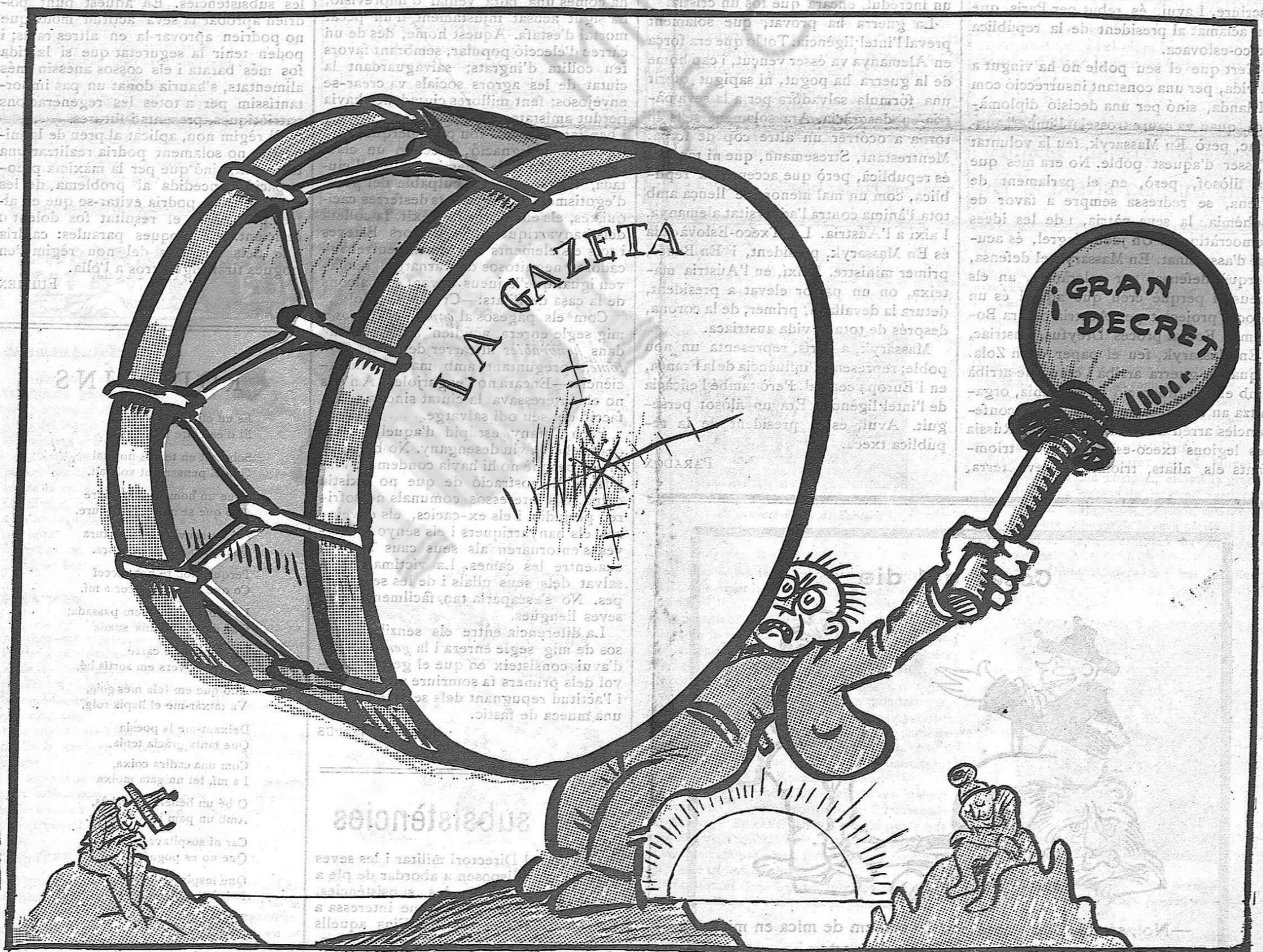
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL BOMBO-DESPERTADOR

— Em sembla que tenen massa són i jo poca força per a despertar-los!

La carta màgica

Aquests darrers dies hi ha hagut en els rengles, ja tan esclarissats, del l'errouxisme barceloní, una mena de rejueniment, com si un aïret de primavera— ara que som a la tardor—hagués refrescat les il·lusions mústiques. Podríem dir que als l'errouxistes que queden se'ls ha tornat el cor tendre.

Què ha passat? Ha passat, simplement, una carta. Una carta màgica. És una carta d'En Lerroux a En Blasco Ibáñez, les còpies de la qual han corregut de mà en mà, amb l'atractiu de les coses clandestines. La carta està ben escrita, en un estil millor que el de moltes novel·les d'En Blasco. Més que una carta particular, sembla una proclama per a revifar el foc sagrat dels antics creients.

En Lerroux creu que aviat serà poder. És el seu somni: Ho ha dit ja quatre o sis vegades. Ofereix ja una participació en el poder a l'autor de *La Catedral*, que ha d'estar a punt pel que convingui. Volen dir que, tot plegat, no serà això un argument per a una altra novel·la pel·liculable d'En Blasco Ibáñez?

MASSARYK

eu's aquí un home, tot un home. Ha fet un poble, la Txeco-Eslovàquia, i per a fer-lo, no ha portat ni esperons ni espasa. No ha tingut més que una ploma, i una paraula. No ha fet més que parlar i que escriure. I avui, és rebut per París, que ha aclamat al president de la república txeco-eslovaca.

Cert que el seu poble no ha vingut a la vida, per una constant insurrecció com l'Irlanda, sinó per una decisió diplomàtica, quan va caure trossejat l'imperi austriac, però En Massaryk, feu la voluntat d'ésser d'aquest poble. No era més que un filòsof, però, en el parlament de Viena, se redressa sempre a favor de Bohèmia, la seva pàtria, i de les idees democràtiques. Un jueu, Zagrel, és acusat d'assassinat. En Massaryk el defensa, perquè defensa, per tolerància, an els jueus, i perquè creu que aquell és un procés projectat per Austria contra Bohèmia. Fou al procés Dreyfus, austriac, i En Massaryk, feu el paper d'En Zola. I quan la guerra arribà i creu que arribà amb ella la lliberació de Bohèmia, organitza an els txecs emigrats, dona conferències arreu del món, organitza a Rússia les legions txeco-eslovaques, i, triomfants els aliats, triomfa la seva terra,

se constitueix la seva república, i ell és elegit president.

De la guerra, i de les revolucions que la seguiren, restaran unes quantes grans figures que's destacaran en les perspectives històriques. Una d'aquestes figures serà la d'En Massaryk. Serà una figura exclusivament civil i absolutament adscrita en el partit internacional de l'intel·ligència. No va servir mai més que a la veritat. No's va juntar a cap clientela, ni a cap secta. La seva revista, se deia: *Ataneum*. La seva moral, estava deslliçada de tot dogma religiós. Perquè En Massaryk, que creia en la seva pàtria, que creia, també, en els eters principis d'una moral exclusivament humana, era un incrèdul, encara que fos un cristià.

La guerra ha provat, que solament preval l'intel·ligència. Totlo que era força en Alemanya va ésser vençut, i cap home de la guerra ha pogut, ni sapigut oferir una fórmula salvadora per a la seva pàtria en desgràcia. Ara solament se'ls hi torna a ocórrer un altre cop de força. Mentrestant, Stresemann, que ni tan sols és republicà, però que accepta la república, com un mal menor, se llença amb tota l'ànima contra l'adversitat alemanya. I així a l'Aútria. La Txeco-Eslovàquia és En Massaryk, president, i En Benés, primer ministre. I així, en l'Aútria mateixa, on un pastor elevat a president, detura la devallada, primer, de la corona, després de tota la vida austriaca.

Massaryk, a París, representa un nou poble; representant l'influència de la França, en l'Europa central. Però també l'eficàcia de l'intel·ligència. Era un filòsof perseguit. Avui, és el president de la república txeca.

PARADOX

Goses del dia

—Noi, sembla que a casa ens desvetllem de mica en mica.
—A casa, doncs, sempre hem estat desperts.

Pitjor que mig segle entera

Fa prop de cinquanta anys que *En Genís*, autor del crim de *Can Busqué*, fou condemnat a mort. S'aixecà el sinistre cadafalc a Igualada per a donar compliment a la terrible sentència.

Va fixar-se el dia de l'execució i el reu fou posat en capella. Totes les classes socials d'Igualada, i molt especialment l'*Ateneu*, gestionaren l'indult. Les primeres quinze hores de capella foren de veritable ansietat. A les onze de la nit arribà el perdó. El pregoner, acompanyat de molta gent amb atxes, escampà per Igualada la fausta nova, i el veïnat pogué dormir tranquil amb la satisfacció de veure allunyada la horrible visió del patíbul.

Al dia següent, a primeres hores del dematí, tots els camins que duïen a Igualada anaven plens de una gentada immensa frisosa de veure l'espectacle. La major part i especialment els procedents de la banda d'*Odena*, del cantó de *Castellolí* i dels indrets de *Jorba*, anaven ja directament al camp del *Matoses*.

Al assabentar-se de l'indult, el disgust d'aquella gent no conegué límits. Després d'haver-se llevat a punta de dia per arribar-hi a temps, i perdut un jornal de les seves tasques, i traginat les criatures per a donar-los la bofetada exemplar, trobar-se amb que no donaven garrot al *Genís* era una burla intolerable, una verdadera estafada. Els pagesos estaven veritablement indignats i quasi decidits a fer, davant de les autoritats, una manifestació de protesta per l'indult d'*En Genís*.

Mig segle després un fet diferent ha originat un cas semblant. Un home que ha comès una falta venial d'imprevisió, ha sigut acusat injustament d'un pecat mortal d'estafa. Aquest home, des de un càrrec d'elecció popular, semblant favors feu collita d'ingrats; salvaguardant la ciutat de les agrors socials va crear-se envejosos; fent milliores ciutadanes havia perdut amistats. Una acció poc correcta i ben intencionada fou prou perquè, amb hipòcrita indignació, alcessin un clam escandalós tots els enemics d'aquell ciutadà, tan sols un xic culpable del pecat d'egotisme. Les impotents desferres caciquistes, els envejosos de l'èxit, la collita dels banyarriquers, els senyors Esteves i tots els elements xorcamment entrebancadors, neguitosos de carnatge, udolaven igual que'ls jueus davant els balcons de la casa de Pilats:—Crucifiqueu-lo!

Com els pagesos al camp del *Matoses* mig segle entera, acudien ara els ciutadans honorables al carrer de *Sant Bartomeu* preguntant amb malsana impaciència:—Encara no l'engarjolen? A n'ells no els interessava la ciutat sinó la satisfacció del seu odi salvatge.

Però l'afany estúpid d'aquella bona gent rebé un viu desengany. No hi hagué indult perquè no hi havia condemna. Vingué la demostració de que no existia culpa. Els interessos comunals no sofriren perjudici i els ex-cacics, els envejosos, els banyarriquers i els senyors Esteves s'entornaren als seus caus amb la cua entre les cames. La víctima s'havia salvat dels seus ullals i de les seves urpes. No s'escaparia tan fàcilment de les seves llengües.

La diferència entre els senzills pagesos de mig segle entera i la gent d'ordre d'avui consisteix en que el gest infantivol dels primers fa somriure pietosament i l'actitud repugnant dels segons arrenca una mueca de fàstic.

JEPH DE JESPUS

Les subsistències

Diu que el Directori militar i les seves autoritats es disposen a abordar de ple a ple el problema de les subsistències. Ve't aquí un problema que interessa a tots els súbdits espanyols. Fins aquells que no creuen en res però que mengen, que no tenen ideals però que a cada hora de menjar s'asseuen a taula, hauran

de mirar amb interès la feina que en matèria alimentícia realitzi el nou règim.

Sovint sentim encara aquella vella frase vulgar que oposa la carn d'olla a l'ideal. Les dones sobre tot, es saben de memòria allò: «Ja en tiraràs un tros a l'olla».

Doncs, ara, el Directori i els governadors i els alcaldes, en la seva tasca regeneradora, pensen també en les olles, en aquelles olles de tarrissa que bullen al foc. Tanmateix, el públic està una mica escarmentat en matèria d'embaratiment dels articles de primera necessitat. No és gaire llunyà el record d'altres campanyes en el mateix sentit que fracassaren després de haver fet gran soroll. Abans es deia que el fracàs havia estat degut al caràcter isolat d'aquestes campanyes i a no haver estat secundats degudament els que la realitzaven. A Barcelona recorda encara tothom la campanya que va emprendre el general governador civil, senyor Martínez Anido.

Cal creure que ara que els militars tenen a la mà, no solament la espasa, sinó també les balances, els pesos i les mesures, la campanya serà més eficaç. Ho diem sense ironia. Hi ha coses que quan hi ha espases trumfos, són més fàcilment realitzables, encara que només sigui per la por. Nosaltres no som partidaris d'aquest sistema, ni en política ni en Pedagogia. Però direm que si algú ha de rebre en els períodes en què hi ha qui paga, més ens estimariem que rebessin els acaparadors, els comerciants que roben i els tenders que falsifiquen la mercaderia alimentícia.

En el cas que nosaltres tinguéssim prou autoritat per donar consells, als Generals que governen, els aconsellariem que abans de ficar-se en matèria política i social, es dediquessin a l'embaratiment de les subsistències. En aquest punt podrien aprovar la seva actitud molts que no podrien aprovar-la en altres rams; i poden tenir la seguretat que si la vida fos més barata i els cossos anessin més alimentats, s'hauria donat un pas importantíssim per a totes les regeneracions patriòtiques, presents i futures.

El règim nou, aplicat al preu de la minestra, no solament podria realitzar una tasca útil, sinó que per la màxima preocupació concedida al problema de les subsistències, podria evitar-se que en altres problemes el resultat fos dolent o deficient. En poques paraules: caldria que dels resultats del nou règim s'en pogués tirar algun tros a l'olla.

FULMEN

RODOLINS

Es un ofici dels fins
El d'escriure rodolins,

Sobretot en temps normal
Que el pensament vola alt.

I que un home pot escriure
Allò que se'n diu, ben lliure.

Prò en canvi és una tortura
Quan el posen la censura.

Perquè, noi, te pot succeir
Ço que em va ocórrer a mí,

La setmana que hem passada;
Que després d'una suada

De camàlic de carrè
Perquè el vers em sortís bé,

Allò que em feia més goig,
Va tatxar-me el llapis roig,

Deixant-me la poesia
Que tanta gràcia tenia,

Com una cadira coixa,
I a mí, fet un gata moixa

O bé un beneït del cabàs,
Amb un pam i mig de nas.

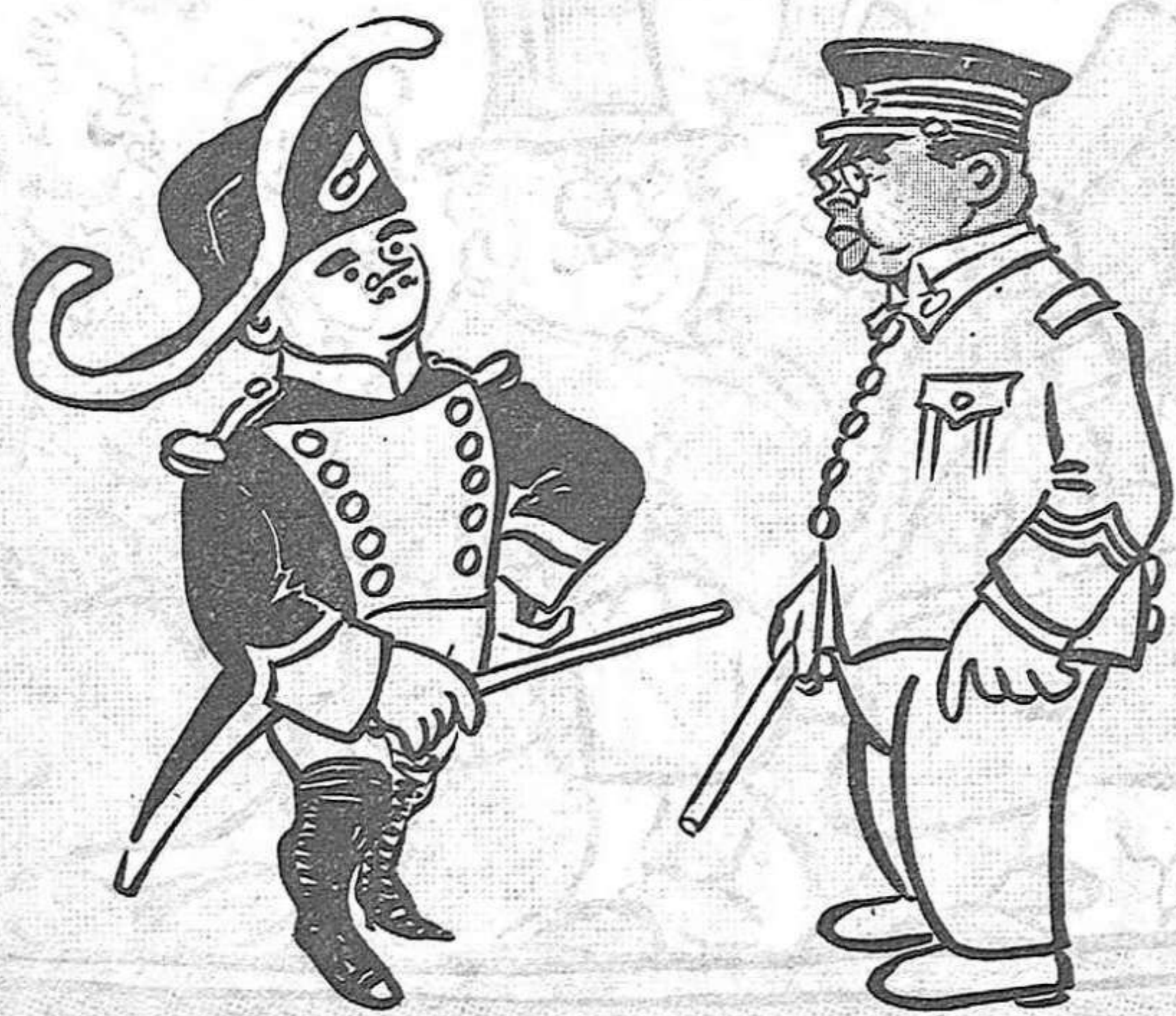
Car ni sospitava jo
Que no es pogués dir allò

Que inspirat havia escrit,
I això que no em mamo el dit!

Tot cavall al cap de vall
Com un dia de cavall

Com si fos un gamarús,
Prò acabat, amén Jesús.

Goses del dia

—Tu aniràs més maco, però a tocar ja ens veurem les cares.

Tornant doncs als rodolins,
Que és cosa que em surt de dins,
Des de que era petitet
Que n'he fets a tort i dret;
Ara rient i bromejant,
Ara sentint o pensant,
Però sempre, si senyó,
Amb la més bona intenció
Procurant de donar llum
Allí on hi veia més fum,
I de dur pels bons camins
Aquells que obren amb mals fins
Senyalant els disbarats
Dels pobres que van errats,
Com fou sempre la missió
De qui vol fer d'escriptor.
Ja ho veieu, ara mateix
Hé posat un pam de greix,

En veure el gran rebombori
Que està armant el Directori
Entre aquells galifardeus
Que tenien molts empleus,
I aquells fulanos sinestres
Que cobrant com a ministres,
Encara anaven pescant
Amb una barra molt gran,
Exercint de consellers
Ço que els dava bons diners,
A les millors companyies
De carrils i de tramvies,
A molts Bancs, a la *Sucrera*
I a aquella *Tabacalera*
Que amb una patxorra gran
Fa temps està emmctzinant
A tot el poble espanyol,
Per fumar com un mussol

Pagant com a bo talment,
Un tabac que és redolent.

Si es desvetllés el país,
Com aniria tot llis.

I en tornar l'estat com cal
De la vida nacional,

Després d'unes eleccions
Sense trampes ni ficcions,

Veuríem l'Espanya nova
Com ens feia molta prova.

I pel mitjà més senzill,
Li tornava a sortir el grill,

Convertint-se a la carrera
En potència de primera

Ço que ompliria d'orgull
Als quins no tenen pa a l'ull.

Es això el que passarà?
Ai fillets meus: *Chi lo sa?*

FLOK

Les creacions socials

Ara com mai, és de remarcar una forta recrudescència dels vells tòpics de l'economia. El front capitalista d'Europa, davant de la persistent escamesa de les masses mogudes per un ideari esdevingut assequible, trontolla i s'arma a correuita amb les desferres dels antics regismes i de les xorques teories.

La lluita perd així en valor espiritual. Era més aviat de creure que el credo conservador evolucionaria amb ardidesa cercant en les doctrines puntals més fermes a aquesta societat que s'apoya en el dret romà o vernissat de lliberalisme egoista bategant encara de frisances mig-evals.

L'Europa desballestada de cos i d'esperit s'obstina en refer-se amb materials vells, inservibles. I, està clar, tots els seus esforços per redreçar-se resten estèrils.

Si les oligarquies fossin més intel·ligents i menys ensoperbides haurien comprés fa ja molt temps que'ls nostres mals venen de tot el que elles representen i encarnen.

La cobdícia folla del capitalisme inter-

nacional ens ha costat aqueixa guerra d'horroros inèdites fins aleshores que ha se gat deu milions de vides joves laborioses i esperançades i ha dut la destrucció i la fam a milers de llars. Lògicament així hauria d'haver estat l'apocalipsi del capitalisme a Europa.

El dret *quiritari* que projectant-se encara a través de les centúries deixa a tanta gent sense el mos de pa necessari per viure i el tros de terra per morir en pau, és el que, en definitiva, llença a uns pobles contra els altres. I a l'entorn d'aquest dret inactuel, un garbuig de ficcions polítiques, administratives i financeres—drets adquirits, forces vives, interessos nacionals lluiments diplomàtics—que justifiquen plenament la conveniència d'anexionar un territori fèrtil o boicotejar a un poble que vol organitzar-se altrament que manen els tòpics.

Davant del panorama tràgic d'Europa, és desolant veure com reviu amb més fúria que mai, les sonores mentides que no tenien ja ressò suara.

Els corifeus del *statu quo* repeteixen amb desficiosa solemnitat la bella i eufònica bagatel·la de les «harmonies econòmiques» que si era còmica en temps de Bastiat ara resulta un ludibri.

Meravellosa harmonia aquesta, entre el que les té tot i el que careix de tot.

No, no és precisament aquesta l'*harmonia* més desitjable ni la que més convinguí a la pau social. Ara que les democràcies d'*avantguarda* estan provant arreu, que llur ideari no és utòpic, les oligarquies haurien d'abandonar els tòpics egoistes i cercar punts de convergència amb els radiosos horitzons d'enllà.

I, sobre tot, haurien de comprendre, ja és hora!, la possibilitat d'altres creacions socials que aquesta xaruga dels drets hereditats, de supremacies monetàries, d'agiotismes, o monopolis arbitraris i desigualtat racial de classes...

Aquest que és el clam irat dels de sota, hauria d'ésser la veu de la raó de tots...

GLICINI

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

ON VOLEU EL POBLE?

La pregunta va de debò. No esteu contents de la situació geogràfica del vostre poble? Voleu viure a prop d'un riu o els que sou a muntanya prop del mar o els que sou prop del mar prop de muntanya? Doncs res tan fàcil.

A l'Estat de Midrigan (E. U.) per mitjà d'un motor Truck Company, la vila de Genuings, construïda fa vint-i-cinc anys, ha sigut traslladada a Cadillac, a 15 quilòmetres de distància. Casa per casa ha fugit carretera enllà a 8 o 10 quilòmetres per hora.

Ve't ací un bon sistema pel Japó. Que es posa núvol, un motor a cada casa, i a pa, a reveure.

QUINA BROMA!

Diuen que la senyora Travers Smith, dona esperitista—no espiritual—segons declaracions que ha fet a un redactor del *Daily Express*, Oscar Wilde li dicta una comèdia, de la qual ja li ha revelat tot l'argument. Segons l'original senyora, la comèdia del gran comediògraf és una de les més originals.

La cosa és estrafalària, però tota vegada que ho diu la senyora Travers Smith ho havem de creure.

L'única cosa que pot passar, és que una vegada estrenada la comèdia, l'empresari i públic aconsellin a la bona senyora que a l'Oscar Wilde, el deixi tranquil.

AMEU FENTI!

Alguna vegada s'haurà escaigut trobar-nos en un lloc on acaba de succeir una gran desgràcia, una d'aquestes desgràcies que tan fan esgarriar. En tals casos, no és difícil veure assegut en la «terrassa» d'un «bar»—suposem que hi ha un «bar»—un subjecte que resta imperturbable da-

vant l'angoixa general. L'home no es preocupa? Fuma i beu talment com ho faria al Paradís si és que al Paradís es fuma i es beu. Aquesta mena de subjecte, si parla és per a dir: que es matini! I si es mou, és per a recollir ço que algú corrent hagi perdut.

En l'immens carrer del món, Anglaterra fa el paper del subjecte descrit. Fuma, beu, somriu escèpticament i repeteix les mateixes paraules: Que es matini. Quan es belluga, és per a estirar el braç i estira el braç per a replegar quelcom.

Anglaterra és la gran senyora. Mana, fa i desfà. Que perdi Alemanya o que guanyi França, li interessa molt poc. Lo que fa és exigir al vençut a

EL SOMNI DE JOHN BULL

Cada dia és més gran la discòrdia a Europa. Tan sols aquesta illa és un tapiç màgic.

(Passing Show, Londres)

canvi d'una suposada protecció i treure lo possible del vencedor, pel seu apoi i per la seva amistat.

DESLIGADA

Exemple d'harmonia i de sòlits lligams, fins ara havia sigut l'ex-Imperi alemany. D'avui en endà-

El príncep-hered de Baviera dirigint-se a una cerimònia militar

vant, ja no és tan fàcil que ho sigui. La crisi interior i exterior la porta a una ràpida descomposició.

No tan sols estan diferenciats els parers dels alemanys en lo respecte al modo d'apreciar la solució de la resistència passiva sinó que la lluita pren el veritable aspecte d'una guerra civil.

Prússia es manté ferma en sostindre el règim repúblicà; aquest l'hi sosté la preponderància. Saxònia, intenta per tots els mitjans instaurar el comunisme; si així fos la preponderància passaria a les seves mans. Baviera és partidària d'una monarquia, encara que no la dels Hohenzollern. El seu candidat és el Kronsprinz Robert.

La situació és tèrbola. Els aliats de cap manera consentiran que una monarquia sigui instaurada a l'Alemanya. En canvi tampoc fan res per a que es sostingui la república. Rússia que segueix els esdeveniments pas a pas, farà tots els possibles per a que triomfi Saxònia.

Pesa damunt Germània un interrogant de foc i al seu horitzó s'hi veuen núvols de sang.

EGIPTE

El dia 17 de setembre va ésser per l'Egipte un dia de festa i de festa grossa; Saad paixà Zaghoul

el gran patriota, el «màrtir de la independència» com l'anomenava el seu poble, per dues vegades exilat, ha pogut retornar a la seva pàtria.

Saad paixà és vell; però cap jove el guanya en eloquència i tenacitat. Xef del partit nacionalista, va ésser deportat a l'any 1919 a la illa de Malta pel govern britànic, evitant així que portés a cap el seu propòsit de demanar a la Conferència de la Pau la llibertat dels seus compatriotes.

Convençut el Govern de la Gran Bretanya que poca cosa obtindria empleant la violència, l'autoritzà poc després per a que, al front d'una delegació egípciana, es traslladés a París.

Elaborat el famós Estatut per M. Milner, el qual Estatut no fou complet, esclatà la gran revolta del poble egipcià de la qual Saad paixà n'era el cap. Emprisonat, proscrit, dos anys ha tingut de viure allunyat de la seva pàtria. I per fi, coronant el seu esforç i sacrificis ha pogut retornar triomfant.

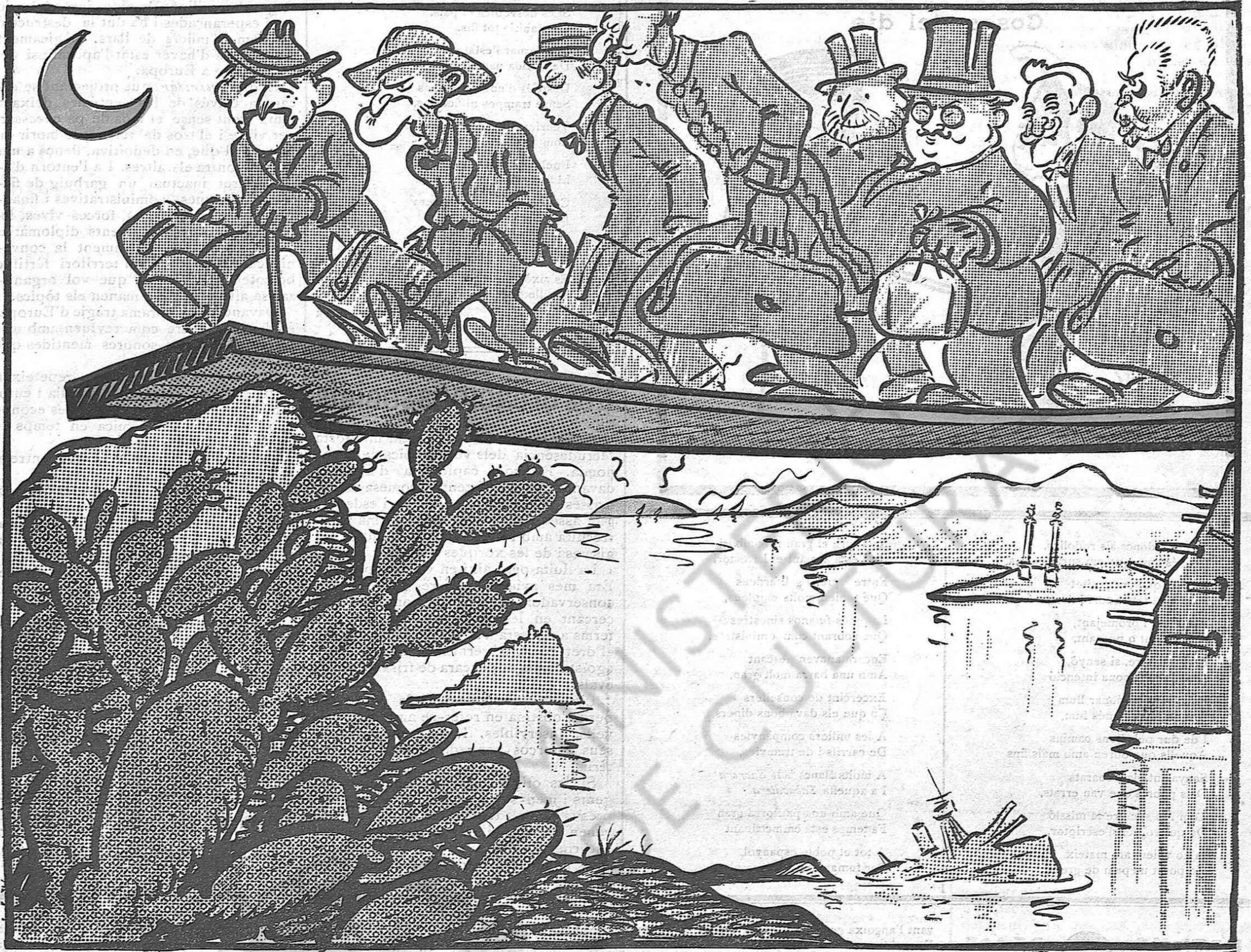
Mils de patriotes l'esperaven i tan fou l'entusiasme...

L'auto de Zaghoul paixà protegit pels «chaoniches» (agents)

siasme, que hagué de refugiar-se en una casa particular per a no ésser víctima del mateix amor Saad paixà Zaghoul, és el veritable nacionalista.

ELS POLITICS, CAP AL MORO!

—Si no ho arreglem tampoc nosaltres, ens hi quedarem, i així a Espanya respiraran tranquils.

Dels temps vuitcentistes

(Autèntic)

Quan la última guerra civil hi havia, en el *Maestrazgo*, entre les províncies de Tarragona i Castelló de la Plana, un bastiax mal-ànima que amb prou feines sabia posar el seu nom; i que, amb el temps, fou, per les seves nombroses malifetes, el famós capdill de les forces carlines d'aquell territori, don Pasqual Cucala. Aquest tipu, audaciós en les més abominables atrocitats, al començament d'aquella guerra fratricida s'erigí en qüestió suprem de les voreres del Ebre. Ajudat per uns quants descamisats que'l seguien no trigà gaire en ésser el cèlebre General Cucala; celebritat, emperò, que li fou reconeguda pels atropells, atracaments i assassinats.

En un d'aquells pobles disortats hi havia dues famílies antagoniques per professar idees oposades, anant amb En Cucala un dels fills de una d'elles. I amb motiu d'estar malalt el cap de casa de la família adversària, mentre el remat de carlins estava a punt d'arribar al poble, on no hi havia farmàcia, un fill del malalt correngué camps a través per anar a proveir-se del medicament en un poble veí. Com que la cosa era urgent el xicot semblava talment que volés. Però havent-lo reconegut, el seu rival en va donar coneixement al quefe que comanava la reraguarda dient-li:—*Es un espia que*

va a prevenir a les tropes del Govern que nosaltres som aci.—Inútil dir que, acusat d'espionatge, fou detingut immediatament i lligat com un Crist, cosa que aleshores equivalia a dir:—«Ja has begut oli»—perquè encara que un hom fos més innocent que un pregadeu de rostoll, el sol fet de dir-se lliberal servia d'estigma per a que, sense com va ni com costà, fos enviat a l'altre barri; ja que si en temps de pau els lliberals eren perseguits i caçats com conills, que no passaria en aquell país en plena guerra encesa i alentada pel fanatisme!

L'auditor de guerra d'aital partida, que abans de formar part d'ella era *gens* menys que l'escorxa-rossecs d'un d'aquells pobles, sense encomanar-se a Déu ni al diable, digué al capdill Cucala:—*Don Pasqual: el fulano eixe, que mos volia tirà a pedre RENUNCIANTMOS al enemic, està CONFLICTO i CONVEXO d'espionache ¿què fem d'ell?*

—*Pos... que se li apliquen totes les ordenances i tot el COLIC MELITAR; que se li forme SOMARIA SOMARISSIMA; que se li peguen quatre tirs i cinquanta palos i que se'l penche a la BENEDICTA pública pera echemple i escarment dels correlichonaris.*

AGULETA

Havent acabat la seva excursió per Turquia i Grècia En Cambó es troba de nou entre nosaltres.

El que ningú sap és com s'hi troba.

REPICS

En Blasco Ibáñez té un peu en el aigua i un altre a terra. Les Sirenes del mar—que tant han influït en ell perquè per mitjà de les seves novel·les arribés a encisar al món—sembla que ja no poden res. El Diable de la terra l'atreu, el vol enganyar, vol fer pactes amb ell i a l'esquena d'un poble que tindria de celebrar la festa nacional cada primer de novembre. Es la data més indicada.

Sabem el que val el gran i potent novel·lista dintre de la indústria del llibre, i sabem el que val el gran i morent negociant de la política que porta per nom don Alexandre Lerroux.

La unió d'ambdós seria una veritable aixecada; seria l'ensorrada d'un home que s'ha conquistat la Fama a còpia de pensar pels altres, i també seria el triomf d'un emperador desamparat que si bé no ha grimpat fins al pinacle de la Fama ha sapigut construir-se un bon pedestal, aprofitant-se dels que tenen tam d'exhibicionisme.

Amb el mateix laconisme que la premsa notifica que l'estat de la salut del príncep de Sèrbia és alarmant, ens assabenta que el famós cavall de curses «Papyrus» està a punt de morir.

Els telegrams a voltes són ben crudels.

Un diari que surt al dematí, però que ja fa molt temps que fa tard, s'estranya de que el senyor Puigmartí parlés el castellà des de l'alt sitial de l'Alcaldia.

Està clar que sí! No devia el seu càrrec al Directori? Doncs per força tenia de demostrar que renunciava a tot el seu passat.

Si demà s'imposa un règim xino, el senyor Puigmartí es portarà com un xino.

L'incendi i explosió del dimarts d'un establiment de Gràcia fa llençar al vol la nostra CAMPANA condolent-nos de les desgràcies.

Són coses inevitables i tota ciutat està predestinada a sofrir quan menys s'ho pensa, però si creiem es podrien prevenir no tolerant dipòsits

tan quantiosos de matèries que posen en perill als veïns.

Segueixen els clausuraments de societats per ordre de l'Autoritat militar.

No és de llei, però, que aquests locals restin deshabitats mentre hi han pisos que els estadants hi viuen apilotats.

Si no s'han d'obrir mai més, perquè no s'aprofiten a fi de resoldre el problema dels pisos.

Els vells federals preparen una conferència per a marcar l'orientació del partit enfront dels actuals esdeveniments polítics.

Però, és que encara n'hi ha de federals? Jo que em creia que només restava el ciutadà Cot!

Això ja són coses *mayores*. El resultat de la inspecció en el Palau de la Justícia, és: 24 oficials cessants; es forma expedient a 8 secretaris judicials i 3 secretaris d'audiència.

Així, així! No creïem que hi haguessin tants injustos que treballessin per la Justícia.

S'ha fixat un preu pel bacallà i la sardina. Es una baixa que té necessitat d'una altra, perquè pugui estar a l'abast de l'obrer com abans.

Abans eren plats adequats pels humils, però ara encara representen ésser articles de primera necessitat.

Abaixant el menjar s'abaixaran els ànims que estan al cap d'amunt.

No solament ens porten de Madrid alcaldes de R. O. sinó que també es recorden que el poble vol música i música real i exclusiva ens porten també.

No tot ha d'ésser positivisme polític, no; sinó que saben l'eficàcia que té un cop de bombo ben donat.

Ja tenim nou alcalde. Nou alcalde pel nou Ajuntament.

Sols desitgem que la casa gran no torni a ésser un «campi qui pugui.»

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Olin, 8.—Barcelona